

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

10.

Vit komu í bratta. Sjálfviti í tí káma stjórnlýsinum helt eg meg kenna okkurt aftur í fjallagreinini. Vit mundu ekki vera langt frá býnum. Vit gingu om-an gjögnum eina gjögv — einasti vegur at brúnni. Og lava-streymurinn fylgdi okkum í hol-unum sum næstur eigarmaður, og það tókstist sum vit ongantíð skuldu sleppa undan óhugna-liga, knarrandi ljóðinum av framherjanini, frá súrnada stankinum úr brennandi gassi ... andadráttur jarðareldar, ið var sum livandi vera, ið át bitar av fjallinum. Húlsigrir brestir gövu afturljóð millum bergsíd-urnar eins og brestandi blóður tá ið grylugildi fer at vera at enda.

So við og við var eg til sinns sum at alt fór at miseydnast fyrri okkum og at vit öll fóru í sor. »Hoyr hatta.« segði eg við faðir Doonan, »oyggjin liggur í andaleypti.«

»Andaleypti.« segði hann og var ekki væl við, dæmði einki.

»Oyggjin fer at doyggja nú. Hon liggur í teimum seinastu herðingunum. Hon fer brátt í luftina.«

»Hatta hava tygum sagt fleiri ferðir.«

»Læknir hefur eyðkenni. Nú er komið at síðstu tíð.«

»Á, tíg so meðni.« segði hann argur. »Her eru smábörn hjá.«

»Tey eru móðari enn so, at tey lurtu so mikið eftir.«

»Jamen, eg vil heldur ekki hoyra meira av hasum.«

»Tygum.« Knappliga var eg fúkandi óður á hann, eg hevði bestan hugin at brúka

ónðskap móti honum — hann var trælapinslari, hann var sjálfur gamli Farao við koyrlinum. Hevði hann ekki verið, hevði eg fyrri langari tíð síðani tveitt meg skerflatan og sokkið í gloymsku. Eg tók at yla, mestur orur av móði og ómegd: »Hví halda tygum á við at pressa okkum fram? Tygum halda helst, at hetta er einhvör heilag uppgáva, eitt kall tygum hava fingið? Kunnu tygum for fanan ekki vinna tygum einglaveingir á einhvønn annan hátt, vit orka ekki meira, vit fara öll at doyggja...« Mjálkaða andlit hansara snarði sær á móti mær og tók imóti sum til orrustu, og eg helt fram treiskur og beiskur: »Gev okkum náðir, Tygum revsa okkum uttan grund. Vit eru longu deyð, sjálfviti um vit enn ganga...«

»Ikki fyrr enn tygum eru ikki mentur at forka tygum úr stað, eru tygum deyður.« segði hann spakuliga og ávarandi.

»Það skulu vit ekki træstast um. Eg vildi bert sloppið at lagt meg.«

»Nú eru ikki stundir til at leggja seg.«

»Nú eru ikki stundir til at leggja seg.«

»Það ber altíð til at doyggja.«

»Nei.« segði hann óboyggjandi, »eg sleppi tygum ikki at doyggja...« Hann talaði sum erkieingil á dómadeigi, og so legði hann armin um akslar mínar — at sýna samkenslu, men eg foldi harða neva hansara skumpa meg framá. Eg dróg beinini eftir mær. Hann trýsti meira á. So segði hann spakuliga, sum hann tókstist máttleysur: »Eg eri so móður.« Bils-

in hugdi eg at honum — so var eisini mark fyrri, hvat ið hann orkaði? »Tygum eiga ikki at leggja stein oman á byrði«, segði hann bonandi. »Hjálp mær. Það má ikki ske, at eg leggist fyrri.«

»Tygum?« segði eg ilskur. »Tygum leggjast ongantíð fyrri.«

»Það skulu vit einki tala um aftur.«

»Tygum noyðast at sleppa okkum at hvíla eitt sindur. Það er mark fyrri, hvat kjot og blóð kann halda til. Óvitarnir eru um at detta um. Hygg at teimum.« Eg fekk hann til at hyggja at teimum, sjálfviti um hann nú var púra tómoygdur — teir líktust mest einum flokki av deyðadroknum ung-brotsmönnum, teir fóru fram-eftrí stoplandi og tvinnandi. »Það er ræðuligt. Og til onga nyttu.«

»Jú tað gagnar. Eg havi sagt tygum tað fyrr. Tað svorji eg uppá.«

»Öll onnur enn tygum vita tað, at...«

»Öll onnur enn Gud og eg. Lat okkum fyrst av öllum líta á hann.«

Ein kann tjakast við hvønn sum helst, men ikki við ein ið hevur várhara til vinnmann. Argur tagði eg og sjaggaði fram eftir.

Annar skósóli mín var nú um at detta av. Um hetta var, mundi fara at vera nóg mikið, hugsaði eg; datt hann av, mundi liða mær.

Faðir Doonan fór frameftir fyrri at seta liv í óvitarnar — líkasum at teir skuldu verið mentir at fáa nakað sum helst. Mál hans hoyrdist hart og týðu liga: »Nú er ikki langt eftir, ikki langt...« Charlie kom aftur til mín. Kanska hevði hann lurtað eftir okkum; frá tí at henda vallaragongd var byrjað

uppi á fjallinum, hevði eingin av okkum kunna verið so mik-ið fyrri seg sjálvan, at ikki tank-ar hansara vóru undir aga.

Blíðliga segði hann: »Hjá tyg um gongur bara væl. Vita tyg-um hvat í klokkan er?«

»Tað er farið um miðnát.«

»Og so fer brátt at lýsa fyrri degi.« Djúpa mál hansara ljóm-aði sum banjostreingir, tá ið hann helt fram so lagaliga: »Hetta verður besta dimmalætt-ing og nakransinna havi sæð.« Men alla tíðina hugdi hann so finskur at mær. Eg visti væl, hvat hann mundi halda um meg — veikasta líðið í ketuni. So kom tað framúr honum: »Stýði tygum aftrat mær.« Hann gekk nærri.

»Eg havi ikki biði tygum hjálpt mær.«

»Tygum áttu ikki at verið so snækin.«

Tygum hava nóg stóra byrði frammanundan. Tygum vera at hava alla tygara orku fyrri neyð uni.«

»Eg eri nokk so færligur og stórur maður.« segði hann skemtiliga. »Krefturnar havi eg nógvar.« Men blóðsprongdu eyguni tókstist óvanliga stór, sveittuta andlitid var gránað sum blýggj — sjálfviti hjá kemp-um er mark fyrri styrkini.

Knoini vildu ikki bera meg meira. Eg hevði meg ikki und-an, tá ið hann tók hond mína og legði hana á okslina til stuð-na fyrri meg. »So.« segði hann »nú er beinanvegin betri. Og heldur ikki er so langt eftir.«

Hann hevði alla tað speiandi, svrgiliga eyðmýkt í sær, ið er blámonnum í kjóti borið, hann metaði ein tvorturum lítumunnin við spotskum yvirbrá. Ein velt ongantíð reiðiliga, hvussu ein skal bera seg at móti teimum, men hann var nú tann kurtisligasti svertingur, og nakrantíð hevði hitt.

»Eg eigi onga viðalund her.« segði hann. »Sleppa vit bert burtur higan, kann hon væl fara í luftina fyrri mína skuld.«

»Öll oyggjin er sprengiknott-ur, ið er um at springa...«

»Tygum eru hervilgir at boða frá ófrættum fyrri tygum sjálvum.« segði hann og hugdi

broandi at mær. »Siggið til, at tygum ikki reða tygum sjálvan til deyðis.«

Hann visti hvussu argur eg var á faðir Doonan, og hann læi so spakuliga, tá ið eg hugdi so ilskur eftir presti, og segði: »Halda tygum, at Gud leggur stórt í okkum?«

»Helst ikki.«

»Trúgva tygum yvirhøvur uppá Gud?«

»Eg havi roynt hvørt av sín-um.« segði hann speiandi sum vant.« men eg havi ongantíð sæð minsta sindur til himneska náði. Nei.« segði hann so líka-sælur.« tað kann helst ikki sig-ast, at eg trúgvi uppá Gud. Men eg trúgvi uppá hana, end-aði hann og peikaði eftir faðir Doonan.

»Hví tá?«

»Hann ræðist ikki ábyrgd. Hann ber seg at sum Gud átti at gjørt.«

»Hann er er hálvavegna or-ur. Hann koyrir á okkum sum sjálvur fanin...«

»Tígi nú.« segði Charlie harð-liga. Nú var hann ikki kurtis-ligur. »Tygum eru gamalur. Tygum ræðast deyðan, tygum eru komin til ódagar bæði við tygum sjálvum og alla verðina. Hann er jú eka góður maður.« Onkuntíð hevði eg sagt okkurt soleiðis — mundi tað ikki vera um Marcel? Eg kvíðaði fyrri, at Charlie í óði skuldi sleppa mær, so eg hugdi eymkiliga og um-berandi at honum.

Eg segði lágmealt framfyrri meg: »Tað er so ilt at semjast við halgimenni.«

»Sama við harðlyntum fólki.« tók hann orðið av mær, vanvirð-andi á málinum. Og hetta tepti meg.

Men lotu eftir foldi eg bein mini boygna undan mær sum brotnir blómustelkar, og eg segði so heilt niðurundirkominn: »Nú orki eg ikki mikið aftrat.«

»Tygum royna so langt tyg-um orka.« segði Charlie og læi: »Lívið er ikki tess vert...«

»Lívið er eittans. Gott hjá tygum at práta.« segði hann kalliga. »Væl vita tygum, at vit leggja tygum ikki eftir.«

»Hví ikki?«

(Framhald)

Vit hava altíð á goymslu alt nútímans tilfar til

HITAVEK og SANITET

INNSTALLATIONIR VERÐA GJØRDAR Á BYGD OG Í BÝ

TILBOÐ GEVAST

Viðm. Vit hava góð avlopsrør av PVC plastic
Stødd: 2½" og 4"

Fa Mouritsen & Mouritsen

110, NAGOTA 15, TÓRS ÁVN TELEFON 2337
HEIMA TELEFON 2784 - 2877

FORVITNISLIG BÓK

(Framhald frá 1. síðu)

foðingardagur og -ár o.a. upp-lýsingar um hesar menn, teirra luttoka í øðrum almennum ar-beiði.

Bókin telur 200 blaðsíður. Hetta er eitt savn sum ikki finst frammanundan. Tað er tí at fegnast yvir, at maður hevur tikið sær fyrri at leita alt hetta tilfarið saman, tí tað er skilgitt, at Einar Waag hevur havt eitt ikki so lítið arbeiði bert at leita fram persónligar upplýsingar, data o.s.fr.

Bókin er prentað á góðum pappiri. Einars prent hevur lagt arbeiði úr hondum, og so er at leggja aftrat, at eisini valtöluni og nýggju tinglimirnir frá val-inum í november 1966 eru komnir við.

Tað er einki at ívast í at bók-in hevur stóran áhuga millum fólk. Bæði hjá teimum, sum skulu leita sær kunneika um eitthvørt, persónar ella töl í sam-band við almenn stórv og polit-iskar flokkar, og hjá teimum sum vilja gera seg kunnug við tann partin av lögtingssøguni,

sum er farin fram í okkara öld.

Tað er skilgitt, at ikki hevur verið sum fótur í hosu at fáa fram allar teir upplýsingar, sum Einar hevur roynt at fáa fram, og sigur hann tað eisini seinast í bókini, har eisini rættingar og uppiskoyti eru prentað. Men tó at eitthvørt kundi verið at nortið við, hvat viðvikur árs-tölum, so man hetta hava so lítlan týðning, at tað at kalla einki lýtur bókina.

Vit eiga at vera takksom fyrri hetta verk, sum Einar Waag hevur tikið sær fyrri at leggja úr hondum. Tað er tekin um at maðurin enn er sum ungling-urin, hevur ans fyrri tí sum er uppi í tíðini og samstundis so hyggja, at hann vil lata vitan sína víðari.

Bókin kostar heft kr. 35,- og innbundin kr. 50.

Tað var kanska ynskiligt um bók-in hevði verið ikki so stór-fjokn, men við tí statistiska til-fari og myndatilfarið hon hev-ur, hevur tað kanska ikki borið til at gera hann óðrvisi.

7.